

Grôôt Bosch Dictee 2002

'T vroege veurjaor

Eind januari hadde bij ons al sneeuwklùkskes staon. Mee de carneval zag 't pèèrs en rôôd van de krokusse. Alles rakte in vollen bloei, mar ok van slag, want nog veur oewe wekker afliep, wiere wij al gèk van't getjielp en gekwèèk in de tuin. Dè ze buite d'rren bèk houwe, zin die van mijn op 'nne zondaggemorge, 'tis nog kei winter. Die musse kenne nog lang zat op d'r eikes zitte.

Uitslaope waar d'r dus nie bij. En dè blèft dan vringe. Op zonnen dag moete die van mijn gewôôn 'n bietje uit de weeg gaon, want anders hedde 't begaaid. Ze heet wè van zon marmotje: haol ze nie te gauw uit d'rre nest !

Die jong van ons leje meej. Nao weer zonne zondag vol gemèlk, gestèggel en gemeut zin d'n oudste onder 't ete: as we mamma's van die oordupkes geve, dan krègt iedereen rust. Dè viel nie goed. As die nie helpe, komde gullie zekers mee slaoppillekes aankakke, zin ze, en veur ge't wit, makte gullie van mijn zonne gifbak. Ik docht efkes dè ze ons Bennieke wouw kille. Ons Karin zin d'r wijselijk gin eentje.

Dè keind heet overiges wel veur de oplossing gezurgd. Toen ik meej ons Karin allenig waar, zin ze: Gullie moes weer 's gaon stappe, pap. En meepesant links en rechts wè vatte. Onzen Ben en ik zijn meestentijds toch eweg. Waorum ok nie, docht ik. Dus fietste die van mijn en ik op zaterdaggenaovond nao de film nouw 's nie gelijk naor huis. Ons Karin had 't goed aangevuuld, want sindsdien is bij ons 't veurjaor weer himmaol terug. Niks te vroeg.

